

Ο Βασίλης Ρώτας και
φευγάτος, φαντάζει πο-
λύτιμος μ' ότι σφησε πί-
σω του. Ότι γραπτό του
μάς κληροδότησε θυγήκε
απ' την πέννα του τη θου-
ερή, τη γεμάτη γνώση, αν-
θρώπια, ιδανικά και πολυ-
μορφο ταλέντο. Τούτες τις
σκέψεις κάναμε γι' άλλη
μιά φορά παρακολουθών-
τας την παράσταση των
«Ελευθέρων Καλλιτε-
χνών» με το δίπτυχο «Πιά-
νο - Καραγκιόζικα» στο
θέατρο «Αθηναίον».

Ο έταιρκός θάρος «Ε.Κ.»
στην πεντάχρονη πορεία του,
ψάχνει τις ρίζες του ελληνικού
λαϊκού θεάτρου με συνέπεια και
σοφροσύνη κι ανώμεσά του με ά-
νοκαλύπτει, ξανά και ξανά, το
θέατρο του Ρώτα και γυρίζει σ'
αυτό, από «χρόνος τιμή» κι από
αγάπη. Ανακαλύπτει την αγέ-
ροστη αξία του και αποκαλύπτει
τη «στόση» του απέναντί του.

Τό «Πιάνο» και τό «Καραγ-
κιόζικα» δέν είναι μόνο θωμα-
σια δείγματα λαϊκού θεάτρου —
μιά καθαρόαιμη ελληνική «κοιμή-
τια ντέλ δότε», Δέν είναι μόνο
μιά προσφορά στά ελληνικά
γράμματα. Δέν είναι μόνο υπό-
δειγμα του ρόλου που αναλο-
γεί στο θέατρο να παίζει για τό
κοινωνικό καλό. Είναι και μιά
μακρόχρονη, πολυαήμηση ιστο-
ρική μνήμη. Τό «Πιάνο» δέν ή-
ταν μόνο θέατρο. Ήταν μορφή
αντίστασης. Κι αυτή ή διάσταση
του, στη σημερινή παρουσίασή
του, μπορεί νά μή γίνεται άμεσα
αντιληπτή, είναι δικαί τό φόντο
του. ή ύποδομή του και τελικά
ό αντίβαλός του.

Στό «Πιάνο» και στά «Καραγ-
κιόζικα» μέ τις ό εικόνες, οι θα-
σκαί κωμικές του Ρώτα με ερώτα
και δατά — ξεπηδεύν απ' τόν
υπεραντί του θεάτρου Σκιών. Οι
εξο πενναλέοι πτασώκοι του
«Πιάνου» Σπουρνίτης και Γου-
δέλης, αντιστοιχούν στά Κολ-
λητήρια. Ο μουσουργός Μπάο-

«Πιάνο - Καραγκιόζικα»
του Βασίλη Ρώτα
στο «Αθηναίον»
με τούς «Ελευθέρους
Καλλιτέχνες»

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΟΥΚΕΛΗΣ

Γνήσια λαϊκό θέατρο

μα - Γιώργος συγγενεύει με
την αντίστοιχη «ηγούρα» του Καραγκιόζουπαντί. Τά πρόσωπα
στά «Καραγκιόζικα» άπόφια κι
αυτά από τό θέατρο Σκιών,
προσεύονται για νά στηθεί μιά
δυναμική θεατρική άλληγορία με
διαχρονικό πολιτικό προεκχόμενο.
Παρά την εϋτοτέλειά τους οι ό
εικόνες έχουν μιά κοινή συντε-
ταγμένη και μιά άλυσιδωτή θε-
ματολογική εξέλιξη. Από τις ό
εικόνες ξεχωρίζουν ιδιαίτερα: «Ο
πασός μοθαίνει στον Καραγκιόζη
τι όστί πατρίδα», «Διοσκυρός» και
«Αειοπατήσια».

Ή δομή του δίπτυχου βρίσκε-
ται στο ότι ό Ρώτας διαπραγμα-
τεύεται σοβαρά θέματα, όπως ή
πένη, και ή ταξική άνισότητα,
ή προσδοία, ή έθνική εξέλιξη
και ύποτίλμια με τό πιο οκωπτι-
κό κι άκούα ακαυρόζικο τόπο.

Ή σάτιρά του έχει όλα τά γνω-
ρίσματα της λαϊκής θυμοεφίας
και του πηγαίου χιούμορ που έξ
χαρίζεται σέ κανένα, ούτε και σ'
αυτόν τόν Καραγκιόζη, όταν ζη-
τά απ' τό παιδί του νά γίνει
κλέφτης για νά ζήσει.

Ή παράσταση (σέ σκηνοθετική
επιμέλεια Φοίβου Ταξιάρχη) προ-
βάλλει άνάγλυφα τά χαρίσματα
του θεάτρου του Ρώτα. Τις φι-
γούρες, τό χιούμορ, τό ρυθμό
του, την άλληγορία του. Τό λαί-
κό χρώμα (σκηνοκό - κοστούμιο
του Τάσου Ζωγράφου), ή καλο-
δουλεμένη έκφραστική κίνηση
των ήθοποιών (χορογραφία - κί-
νηση Γιάννη Φλερύ) και τό «α-
κιγιάζ» τους, ή μουσική και τό
τραγούδι (του Γιώργου Τσαγ-
γάρη), εντελέυν στη διαμέσω-
ση μιάς ώρας παράστασης λαί-
κού θεάτρου.

Σκηνή
από τό
«Καραγκιόζικα».

Οι ήθοποιοί με κέφι και ερ-
τασία ανταποκρίνονται στο ύφος
του θεάτρου του Ρώτα.

Ο Δ. Παπαγιαννόπουλος ζων-
τανεύει παγωμικά τό γνώριμό
μας Καραγκιόζη. Ή Α. Βλάχου
σκιτσάει μιά άξιοαγάπητη καρι-
κατούσα Καραγκιόζαίνας. Ή Αίμ.
Ύψηλάντη με θερμή άπλότητα
αποδίδει τό «Χαρό» στό «Πιάνο».
Ο Θ. Καραγιάννης και ή Μ. Πα-
λύζου πλέθουν με ώραία κίνηση
και χιούμορ τούς δύο άθλητικούς
- κολλητήρια του «Πιάνου». Ο
Κ. Παπαδημητρίου, με τό λόγο
και την κίνηση πλέθει ένα άναι-
δή. (καλεζω:αίμω; μουσουργοί-
τη Μπέμπα - Γιώργο. Εξοταχες
και λεπτοργικές οι φηγούρες που
αποδίδουν οι Κ. Δαρλόσης, Σ.
Τάσας, Β. Ραούσης, Ν. Τουλαι-
πάκη, Δ. Μεσάκης και Χ. Έμ-
μουσουλ.